

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 23 septembrie 2008

în Cauza Samoilă și alții împotriva României

(Cererea nr. 14073/03)

Strasbourg

Devenită definitivă la 23.12.2008

Această Hotărâre poate suferi modificări de formă.

În Cauza Samoilă și alții împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 2 septembrie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 14073/03, introdusă împotriva României de un cetățean al acestui stat, domnul Ion Samoilă (*reclamantul*), care a sesizat Curtea la data de 7 aprilie 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. În urma decesului reclamantului, survenit la data de 26 februarie 2004, copiii săi, domnii Gheorghe Samoilă, Vergil Samoilă și Radu Samoilă și doamnele Cornelia Morariu și Virginia Cîrstea, precum și văduva sa, Constanța Samoilă, în calitate de moștenitori, și-au exprimat la data de 25 octombrie 2004 dorința de a continua procedura. Domnul Gheorghe Samoilă îi reprezintă pe moștenitori în fața Curții.

3. Din rațiuni de ordin practic, prezenta Hotărâre va continua să-l numească pe domnul Ion Samoilă “reclamantul” deși astăzi această calitate ar trebui atribuită moștenitorilor acestuia (a se vedea *Dalban împotriva României* [GC], nr. 28114/95, paragraful 1, CEDH 1999-VI).

4. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

5. La data de 15 iunie 2007, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Așa cum prevede [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a hotărât de asemenea că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamantul, născut în anul 1934, a locuit la Drajna de Jos până la decesul său, care a survenit la data de 26 februarie 2004.

7. Printr-un certificat din data de 2 septembrie 1991, comisia locală de la Starchiojd pentru aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 (*comisia locală*) a stabilit că reclamantul avea dreptul de a i se acorda un teren în suprafață totală de 7.500 m², potrivit unei anexe la o hotărâre a comisiei județene de aplicare a legii respective (*comisia județeană*). Această anexă nu a fost prezentată la dosar.

8. Prin sentința din data de 17 ianuarie 2001, Judecătoria Vălenii de Munte (*Judecătoria*) a admis o acțiune introdusă de reclamant împotriva comisiei locale și a condamnat-o pe aceasta din urmă să pună reclamantul în posesia terenului de 7.500 m² asupra căruia dreptul său de proprietate a fost recunoscut în baza certificatului din data de 2 septembrie 1991. Instanța a aplicat primarului di Starchiojd, în calitatea sa de Președinte al Comisiei locale, o amendă de 300.000 lei vechi românești (ROL) pe zi de întârziere în executare.

9. Sentința a devenit definitivă la data de 5 martie 2001 prin neapelare.

A. Demersurile în vederea executării sentinței din data de 17 ianuarie 2001 în partea sa privind punerea în posesie a reclamantului

10. Comisia locală neconformându-se sentinței citată anterior, reclamantul s-a adresat unui executor judecătoresc la data de 8 iulie 2002, în vederea executării silite a sentinței în partea sa privind punerea în posesie.

11. La data de 11 iulie 2002, la cererea executorului, Judecătoria a autorizat executarea silită.

12. La data de 17 septembrie 2002, comisia locală a întocmit un proces-verbal privind punerea în posesia reclamantului a unui teren în suprafață totală de 7.500 m².

13. Printr-o scrisoare datată 27 septembrie 2002, comisia locală a invitat reclamantul să se prezinte la data de 1 octombrie 2002 la sediul Primăriei Starchiojd pentru semnarea procesului-verbal. Din plicul în care se afla această scrisoare și a cărei copie a fost prezentată de Guvern în anexa la observațiile sale, reiese că scrisoarea respectivă a sosit la data de 2 octombrie 2002 la oficiul poștal din Drajna de Jos și că reclamantul refuzând-o, a fost retrimisă la oficiul poștal din Starchiojd, care a primit-o la data de 4 octombrie 2002 și a predat-o apoi Primăriei Starchiojd.

14. La data de 15 octombrie 2002, comisia județeană a emis un titlu de proprietate în favoarea reclamantului, în conformitate cu procesul-verbal din data de 17 septembrie 2002.

15. Drept anexă la o scrisoare datată 6 noiembrie 2002, comisia locală a trimis titlul de proprietate și un exemplar din procesul-verbal reclamantului. Acesta din urmă a refuzat scrisoarea conținând aceste documente, care a fost prin urmare predată Primăriei.

16. Dintr-o mențiune înscrisă în scrisoarea din data de 6 noiembrie 2002 și purtând ștampila Primăriei reiese că plicul respectiv a fost deschis la data de 21 aprilie 2005 la cererea și în prezența fiilor reclamantului, care decedase între timp (paragraful 6 de mai sus).

17. La data de 16 august 2005 domnul Gheorghe Samoilă a primit titlul de proprietate al tatălui său sub semnătură.

18. Printr-o scrisoare datată 26 septembrie 2007, ca răspuns la cererea de informații a Guvernului, Primăria Starchiojd l-a informat pe acesta că sentința din data de 7 ianuarie 2001 a fost executată prin intermediul procesului-verbal din data de 17 septembrie 2002 și că la data de 15 octombrie 2002 a fost emis un titlu de proprietate în favoarea reclamantului.

B. Demersurile în vederea executării sentinței din data de 17 ianuarie 2001 în partea sa privind amenda

19. La data de 30 septembrie 2002 reclamantul a cerut executorului judecătoresc să demareze procedura în executare silită a sentinței din data de 17 ianuarie 2001 în partea sa privind amenda. Printr-o *dispoziție de poprire* pronunțată în aceeași zi, executorul a somat Primăria Starchiojd să procedeze la poprirea veniturilor Primăriei până la concurența sumei de 193.711.350 ROL.

20. La data de 18 decembrie 2002, executorul a informat Judecătoria că Primăria nu s-a conformat hotărârii sale din data de 30 septembrie 2002. Prin urmare, a cerut instanței să aplice prevederile legale privind *validarea popririi*. La data de 23 decembrie 2002 instanța a invitat executorul să înainteze o acțiune în numele reclamantului, lucru pe care l-a făcut la data de 23 iulie 2003.

21. Prin sentința din data de 27 noiembrie 2003 Judecătoria a admis acțiunea și a validat poprirea. Instanța a reținut că, deși primarul a fost obligat să procedeze fără întârziere la punerea în posesia reclamantului în temeiul sentinței din data de 17 ianuarie 2001, nu a făcut-o decât la data de 17 septembrie 2002, adică la peste 500 zile de la data la care sentința a devenit definitivă. Prin urmare, a dispus ca Primăria să rețină lunar o treime din veniturile primarului și să predea sumele astfel reținute reclamantului până la concurența sumei de 193.711.350 ROL. Atât Primăria cât și primarul au înaintat apel împotriva acestei sentințe.

22. Prin decizia din data de 12 martie 2004 Curtea de Apel Ploiești (*Curtea de Apel*) a respins apelurile drept tardive și respectiv neîntemeiate. Cele două părți pârâte au înaintat recursuri la Înalta Curte de Casație și Justiție (*Înalta Curte*).

23. Între timp, la data de 31 mai 2004, executorul a solicitat judecătorei să autorizeze executarea silită a sentinței din data de 27 noiembrie 2003. Prin încheierea din data de 3 iunie 2004 Judecătoria a admis cererea acestuia. Această soluție a fost totuși infirmată, în urma apelului Primăriei, prin decizia din data de 22 septembrie 2004 a Curții de Apel, care a considerat că amenda stabilită prin sentința din data de 17 ianuarie 2001 nu putea, ca atare, face obiectul unei executări silite, datorită caracterului său provizoriu. Printr-o decizie din data de 9 iunie 2006, Curtea de Apel a respins recursul înaintat de domnul Gheorghe Samoilă, în calitate de moștenitor al reclamantului, împotriva deciziei din data de 22 septembrie 2004.

24. Prin decizia din data de 7 aprilie 2005, Înalta Curte a admis recursurile împotriva deciziei din data de 12 martie 2004 ; aceasta le-a anulat și a trimis cauza la Curtea de Apel pentru rejudecarea apelului, pe motiv că reclamantul decedase în momentul pronunțării deciziei. În urma schimbărilor legislative intervenite în ceea ce privește competența instanțelor, cauza a fost înscrisă pe rolul Tribunalului Prahova (*Tribunalul*). Moștenitorii reclamantului au participat prin urmare la ședințe.

25. Prin decizia din data de 8 iunie 2006, Tribunalul a respins apelurile Primăriei și primarului, confirmând astfel sentința din data de 27 noiembrie 2003.

26. Primăria a înaintat recurs la Curtea de Apel.

27. Prin încheierea din data de 14 septembrie 2006 Curtea de Apel a suspendat examinarea recursului datorită lipsei nejustificate a tuturor părților la litigiu.

28. Din actele dosarului nu reiese că examinarea cauzei a fost reluată până în acest moment.

C. Acțiuni privind anularea titlului de proprietate din data de 15 octombrie 2002

29. La data de 15 noiembrie 2005, un terț, Z.S., a sesizat Judecătoria cu o acțiune împotriva moștenitorilor reclamantului privind anularea titlului de proprietate din data de 15 octombrie 2002. Acesta a susținut că terenul înscris pe acest titlu aparținuse ascendenților săi și că terenul reclamantului era situat în schimb pe un alt amplasament.

30. Printr-un memoriu de răspuns din data de 22 februarie 2006 moștenitorii reclamantului au solicitat respingerea acțiunii, considerând că titlul de proprietate respectiv era conform legii, deoarece fusese eliberat în baza certificatului din data de 21 septembrie 1991 și a sentinței din data de 17 ianuarie 2001. În ceea ce privește amplasamentul terenului, aceștia au considerat că nu exista niciun indiciu de nelegalitate în acest sens, nici în titlul de proprietate, nici în procesul-verbal de punere în posesie.

31. Prin sentința din data de 12 aprilie 2006 Judecătoria a respins acțiunea. Z.S. a înaintat recurs la Tribunalul Prahova. La cererea părților, Înalta Curte a dispus trimiterea dosarului la o altă instanță de același grad, adică Tribunalul Mureș. Moștenitorii reclamantului au prezentat concluzii scrise, în care au cerut respingerea recursului.

32. Prin hotărârea judecătorească din data de 1 martie 2007 Tribunalul Mureș a respins recursul, confirmând astfel temeinicia sentinței din data de 12 aprilie 2006. Tribunalul a reținut că titlul de proprietate din data de 15 octombrie 2002 era conform legii și respecta sentința din data de 17 ianuarie 2001 precum și procesul-verbal din data de 17 septembrie 2002. Acesta a considerat de asemenea că amplasamentul terenului fusese deja examinat în procedura soluționată prin sentința devenită definitivă.

33. La data de 3 septembrie 2007 moștenitorii reclamantului au solicitat unui executor judecătoresc să adreseze notificări mai multor terți, E.G., P.I. și V.G., invitându-i să demoleze construcțiile pe care începuseră să le ridice pe terenul lor.

34. În cursul anului 2008 E.G., P.I. și V.G. au sesizat Judecătoria cu o acțiune împotriva moștenitorilor reclamantului, pentru a dispune anularea certificatului din data de 2 septembrie 1991, procesului-verbal din data de 17 septembrie 2002 și titlului de proprietate din data de 15 octombrie 2002. Termenul a fost fixat la data de 26 februarie 2008. Procedura este încă în curs.

35. Printr-o scrisoare din data de 11 martie 2008 domnul Gheorghe Samoilă a informat grefa asupra existenței procedurilor privind anularea titlului său de proprietate. Acesta a precizat că în ciuda hotărârilor judecătorești din data de 12 aprilie 2006 și din data de 1 martie 2007, a căror copie a prezentat-o ca anexă la această scrisoare, terenul său era ocupat de terții respectivi, care începuseră între timp să ridice construcțiile.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

36. Legislația internă relevantă este descrisă în cauza *Sabin Popescu împotriva României* (nr. 48102/99, paragrafele 42-46, 2 martie 2004).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție și a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 datorită nerespectării sentinței din data de 17 ianuarie 2001 în partea sa privind punerea în posesia terenului

37. Reclamantul se plânge că neexecutarea sentinței definitive din data de 17 ianuarie 2001 în partea sa privind punerea în posesia terenului i-a încălcat dreptul de acces la justiție, așa cum prevede art. 6 alin. 1 din Convenție, precum și dreptul său la respectarea bunurilor sale, așa cum este garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Articolele citate prevăd următoarele:

Articolul 6 alin. 1

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

38. Guvernul invocă nerespectarea termenului de șase luni pentru introducerea cererii. El subliniază în acest sens că plângerile reclamantului privesc refuzul autorității competente de a-l pune în posesia terenului în conformitate cu sentința din data de 17 ianuarie 2001. Guvernul consideră că un asemenea refuz ar putea reprezenta o situație continuă, dar evidențiază că această sentință a fost executată la data de 17 septembrie 2002, prin întocmirea procesului-verbal de punere în posesie. În opinia Guvernului, acest proces-verbal a pus capăt situației continue. Bazându-se pe cauza *Acatrinei împotriva României* (nr. 7114/02, paragraful 24, 26 octombrie 2006), el consideră că dacă reclamantul intenționa să se plângă de o executare inefficientă a sentinței în discuție, ar fi trebuit să sesizeze Curtea în termen de șase luni începând de la data de 17 septembrie 2002. Or, reclamantul nu introdus cererea sa în fața Curții decât la data de 7 aprilie 2003.

39. Prin urmare Guvernul consideră că cererea este tardivă și invită Curtea să o respingă din acest motiv în aplicarea art. 35 alin. 1 și 4 din Convenție.

40. Reclamantul se opune argumentelor Guvernului și solicită Curții să respingă excepția invocată de acesta. El consideră că procesul-verbal în chestiune nu respecta vechiul amplasament al terenului, așa cum reieșea din sentința din data de 17 ianuarie 2001, motiv pentru care nu a semnat.

41. Curtea reamintește că în temeiul art. 35 alin. 1 din Convenție, nu poate fi sesizată decât după epuizarea căilor de atac interne și în termen de șase luni începând de la data la care hotărârea judecătorească internă a devenit definitivă. Or, atunci când pretinsa încălcare constă într-o situație continuă, termenul de șase luni nu începe să curgă decât din momentul în care această situație continuă încetează (*mutatis mutandis*, *Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii*, 1997-II, pag. 508, paragraful 35 și *Marinakos împotriva Greciei* (decizie), nr. 49282/99, 29 martie 2000).

42. În cauză Curtea reține că procesul-verbal în discuție a fost întocmit la data de 17 septembrie 2002. Cu toate acestea, ea consideră că pe bună dreptate reclamantul nu a putut lua cunoștință de conținutul acestuia decât începând de la data la care comisia locală i-a trimis un exemplar, adică la data de 6 noiembrie 2002, în măsura în care scrisoarea din data de 27 septembrie 2002 trimisă de aceasta reclamantului nu era decât o invitație să se prezinte la sediul Primăriei în vederea semnării procesului-verbal, dar nu făcea referire la conținutul acestuia (paragrafele 13 și 15 de mai sus).

43. Prin urmare Curtea consideră că termenul de șase luni prevăzut de art. 35 alin. 1 din Convenție nu putea începe să curgă înainte de data de 6 noiembrie 2002. Or cererea a fost introdusă de reclamant la data de 7 aprilie 2003, adică în termen de șase luni.

44. Ținând cont de cele de mai sus, Curtea consideră că trebuie respinsă excepția invocată de Guvern.

45. De altfel, Curtea constată că aceste plângeri nu sunt în mod manifest neîntemeiate în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că acestea nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și le declară deci admisibile.

B. Asupra fondului

46. Guvernul evidențiază că sentința din data de 17 ianuarie 2001 a fost executată, în măsura în care comisia locală a întocmit procesul-verbal privind punerea în posesia reclamantului a terenului respectiv și comisia județeană a eliberat reclamantului un titlu de proprietate, documente ce i-au fost trimise reclamantului în urma refuzului său de a se prezenta la Primărie pentru a semna procesul-verbal. Guvernul reține de asemenea că titlul de proprietate a fost primit de domnul Gheorghe Samoilă, fiul reclamantului.

47. Reclamantul consideră la rândul său că vechiul amplasament al terenului nu a fost respectat și că, prin urmare, sentința din data de 17 ianuarie 2001 nu a fost executată. El subliniază că nu a intrat în posesia terenului situat pe acest amplasament.

48. Curtea reamintește că executarea unei sentințe sau a unei hotărâri, indiferent de instanță, trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din «proces» în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-II, paragraful 40 și *Imobiliara Saffi împotriva Italiei* [GC], nr. 22774/93, paragraful 63, CEDH 1999-V).

49. În cauză ea observă că prin sentința din data de 17 ianuarie 2001 Judecătoria Vălenii de Munte a dispus ca comisia locală să pună reclamantul în posesia unui teren în suprafață de 7.500 m², asupra căruia dreptul său de proprietate a fost recunoscut în baza certificatului din data de 2 septembrie 1991. Aceasta subliniază de asemenea că la data de 17 septembrie 2002 comisia locală a întocmit un proces-verbal de punere în posesie și că la data

de 15 octombrie 2002 comisia județeană a emis un titlu de proprietate în favoarea reclamantului.

50. În măsura în care reclamantul susține că procesul-verbal nu respecta amplasamentul terenului, Curtea evidențiază că, deși reclamantul a refuzat inițial titlul de proprietate și procesul-verbal aferent, unul din moștenitori a acceptat totuși titlul care, de altfel, era conform procesului-verbal (paragrafele 14 și 17 de mai sus). Mai mult, în cadrul unei acțiuni introduse de un terț care viza anularea titlului din data de 15 octombrie 2002, moștenitorii reclamantului au specificat că procesul-verbal și titlul de proprietate erau conforme legii, inclusiv în ceea ce privește amplasamentul terenului (paragraful 30 de mai sus). Din acest punct de vedere, Curtea consideră că trebuie făcută distincția dintre această cauză și cauza *Sabin Popescu* citată anterior, în măsura în care, în această cauză, reclamantul nu a acceptat niciodată titlul de proprietate eliberat fără știrea sa (*Sabin Popescu* citată anterior, paragraful 17).

51. Oricum, titlul de proprietate a fost validat definitiv printr-o hotărâre judecătorească pronunțată în urma unei proceduri în contradictoriu în cadrul căreia moștenitorii reclamantului au avut posibilitatea să-și expună argumentele (paragraful 27 de mai sus). Curtea reamintește în acest sens că aprecierea probelor este o materie legată în primul rând de instanțele naționale (*Garcia Ruiz împotriva Spaniei* [GC], nr. 30544/96, paragraful 28, CEDH 1999-I). În ceea ce privește cea de-a doua procedură angajată de terți în vederea anulării procesului-verbal și titlului de proprietate în discuție (paragraful 34 de mai sus), Curtea reține că până în acest moment nu a fost pronunțată nicio hotărâre în această procedură și că prin urmare nu poate face speculații asupra soluționării acesteia.

52. Pe baza celor de mai sus și ținând cont de ansamblul elementelor aflate în posesia sa, Curtea nu reține motive de natură să o împiedice să considere că punerea în posesie a reclamantului a fost efectuată în conformitate cu sentința din data de 17 ianuarie 2001.

53. Ea subliniază totuși că executarea acestei sentințe nu a avut loc decât la data de 6 noiembrie 2002, cu ocazia transmiterii procesului-verbal de punere în posesie a reclamantului, în condițiile în care sentința devenise definitivă încă din data de 5 martie 2001. Astfel există o întârziere în executare de circa un an și opt luni. În ceea ce privește perioada cuprinsă între 6 noiembrie 2002 și 16 august 2005, Curtea nu poate reproșa autorităților faptul că reclamantul și ulterior moștenitorii săi, au refuzat să accepte, în această perioadă, titlul de proprietate (paragrafele 15 *in fine* și 17 de mai sus).

54. Curtea reamintește că a considerat deja că omisiunea autorităților de a se conforma într-un termen rezonabil unei hotărâri definitive putea implica încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, mai ales când obligația de a dispune executarea hotărârii în cauză revine unei autorități administrative (a se vedea, *mutatis mutandis*, printre multe altele, *Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, paragrafele 26 și 31, 27 mai 2004, *Tacea împotriva României*, nr. 746/02, paragrafele 27, 39 și 40, 29 septembrie 2005).

55. După ce a examinat toate probele ce i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt și niciun argument care ar putea conduce la o concluzie diferită în acest caz.

56. Ținând cont de jurisprudența sa în materie și de probele concrete ale dosarului, Curtea consideră că în speță statul, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru a executa cu celeritate sentința din data de 17 ianuarie 2001 în partea care privește punerea în posesie a reclamantului.

57. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție datorită nerespectării sentinței din data de 17 ianuarie 2001 în partea care privește amenda

58. Din punctul de vedere al art. 6 alin. 1 din Convenție, reclamantul se plânge de o atingere adusă dreptului său de acces la instanță datorită nerespectării sentinței din data de 17 ianuarie 2001 în partea sa privind amenda.

59. Guvernul nu a prezentat observații în acest sens.

60. Curtea reamintește că, în conformitate cu legea română, amenda are caracter provizoriu și deci nu este supusă executării în lipsa unei noi hotărâri judecătorești prin care a transformat în daune-interese moratorii sau compensatorii corespunzătoare prejudiciului efectiv suportat de creditor datorită executării tardive sau neexecutării obligației inițiale (*Gavrileanu împotriva României*, nr. 18037/02, paragraful 66, 22 februarie 2007).

61. În cazul în speță instanțele naționale au reținut că amenda nu putea, ca atare, face obiectul unei executări silite, datorită caracterului său provizoriu (paragraful 23 de mai sus).

62. De altfel, Curtea a reținut deja că o procedură vizând poprirea conturilor debitorului se putea dovedi necesară și împotriva statului, în măsura în care constituia singurul mijloc pentru a stabili suma creanței (*Sacaleanu împotriva României*, nr. 73970/01, paragrafele 42-44, 6 septembrie 2005).

63. Aceasta subliniază în acest sens că în speță procedura privind validarea popririi a fost suspendată datorită absenței nejustificate a părților în litigiu și că din actele aflate la dosar nu reiese că până în acest moment examinarea cauzei ar fi fost reluată (paragrafele 27 și 28 de mai sus).

64. Pe baza celor de mai sus, Curtea consideră că acest capăt de cerere trebuie respins, în aplicarea art. 35 alin. 1 și 4 din Convenție, datorită neepuizării căilor de atac interne.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

65. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

66. Moștenitorii reclamantului solicită 400.000 euro « cu titlu de prejudiciu material și costuri și cheltuieli » și precizează că această sumă reprezintă « compensația pentru beneficiul nerealizat de pe teren și onorariile avocaților și ale executorului judecătoresc ». Aceștia au prezentat în acest sens la dosar două chitanțe pentru sumele de 1.500.000 lei vechi românești (ROL) și 18.000.000 ROL, pe care reclamantul le-a plătit executorului cu titlu de onorarii. După schimbul de observații dintre părți, domnul Gheorghe Samoilă, fiul reclamantului, a prezentat, în anexă la scrisoarea sa din data de 11 martie 2008 (paragraful 35 de mai sus), mai multe chitanțe și facturi atestând plata onorariilor către executor pentru notificările adresate de acesta terților la data de 3 septembrie 2007 (paragraful 33 de mai sus).

67. Moștenitorii reclamantului au solicitat de asemenea 300.000 euro cu titlu de prejudiciu moral rezultat din stressul suferit deoarece au încercat inutil să obțină executarea sentinței din data de 17 ianuarie 2001.

68. Guvernul reiterează mai întâi observațiile sale privind executarea sentinței respective. Apoi subliniază că moștenitorii reclamantului au cerut o sumă totală pentru prejudiciul material, costuri și cheltuieli, fără a detalia cererea. Oricum, Guvernul consideră că nu se poate pretinde nicio sumă cu titlu de prejudiciu material, dat fiind că reclamantul a fost pus în posesia terenului. Acesta prezintă la dosar un raport de expertiză din luna ianuarie 2008, potrivit căruia valoarea terenului în litigiu este de 28.575 euro. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că suma cerută cu acest titlu este excesivă.

69. În ceea ce privește costurile și cheltuielile, Curtea nu poate face speculații asupra sumei pe care moștenitorii reclamantului intenționau să o ceară cu acest titlu, reclamantii neprecizând-o în mod expres.

70. Curtea reamintește că a concluzionat că a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 și 1 din Protocolul nr. 1 datorită întârzierii în executarea sentinței din data de 17 ianuarie 2001 în partea care privește punerea în posesie a reclamantului.

71. În ceea ce privește beneficiul nerealizat datorită acestei întârzieri, Curtea subliniază că moștenitorii reclamantului nu și-au exprimat în cifre pretențiile și au cerut o sumă totală pentru prejudiciul material, costuri și cheltuieli. Oricum, aceștia nu și-au însoțit pretențiile în materie de prejudiciu material de acte doveditoare relevante. Reiese că cererea lor cu titlu de prejudiciu material trebuie respinsă (*Dragne și alții împotriva României* (satisfacție echitabilă), nr. 78047/01, paragraful 18, 16 noiembrie 2006).

72. În schimb, Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral sigur datorită întârzierii în executare. Statuând în echitate, aceasta acordă împreună moștenitorilor acestuia 800 euro cu acest titlu.

73. În ceea ce privește costurile și cheltuielile, Curtea reamintește că un reclamant nu poate obține rambursarea acestora decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză, ținând cont de probele pe care le deține și de criteriile menționate anterior, aceasta consideră rezonabilă suma de 550 euro și o acordă împreună moștenitorilor reclamantului.

74. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 referitoare la executarea sentinței din data de 17 ianuarie 2001 a Judecătoriei Vălenii de Munte în partea care privește punerea în posesie și inadmisibilă pentru rest ;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art.6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 datorită întârzierii în executarea acestei sentințe în partea sa care privește punerea în posesie ;

3. hotărăște :

a) că statul pârât trebuie să plătească împreună moștenitorilor reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, sumele următoare, care se vor converti în moneda statului pârât la cursul de schimb din ziua plății :

i) 800 euro (opt sute euro), la care se adaugă orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit de moștenitori, pentru prejudiciul moral ;

ii) 550 euro (cinci sute cincizeci euro), la care se adaugă orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit de moștenitori, pentru costuri și cheltuieli ;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

4. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

*Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 23 septembrie 2008,
în temeiul [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.*

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier